

הבטיחה לעשות כרצונו. והלכה, למרות
שהספק הכביד על נעליה, כי לא ידעה איך
אדון ראש העיר יקבל את הבקשה.
"אז יעקב רוצה להתחתן עם לילי?" שאל אדון
ראש העיר.
כן, זהו זה.
"והוא צייד במקצועו?" אמר אדון ראש העיר.
כן, זה נכון.

היה פעם בחור בשם יעקב בוהם והוא צייד
במקצועו.
יום אחד אמר יעקב לאמו "אמא, אני רוצה
להתחתן עם לילי, הבת היפה של אדון ראש
העיר."
אמו של יעקב חשבה שהוא השתגע.
"להתחתן עם בתו של אדון ראש העיר!
באמת? אתה רוצה להתחתן עם בת אדון
ראש העיר? שמע, רבים כבר ניסו וניסו ולא
יצא מכך כלום!"
זה מה שאמרה אמו ליעקב.
אבל יעקב היה כמו חרש ולא היה מוכן
לשמוע, אלא אמר לאמו שתלך לאדון ראש
העיר ותבקש את אישורו להתחתן עם לילי.
והוא ביקש וביקש, ונדנד ונדנד, עד שהיא

כן, יעקב ידע שזה דבר קשה, אבל אם מישהו
כבר עשה זאת, גם הוא יוכל..
"מה תיתן לי אם אלמד אותך להיות צייד
מוכשר כזה?" שאל הזר הגבוה.
"מה תרצה לקחת כדי ללמד אותי?" שאל
יעקב, כי הוא ראה כבר כי ברגל אחת הייתה
לזר הזה פרסת סוס, והוא לא אהב במיוחד

"טוב" אמר אדון ראש העיר "אמרי ליעקב
שאם הוא צייד כל כך מוכשר שיוכל להוריד
שערות שפם מארנבת בורחת, בלי לפגוע
באפה, יוכל לקבל את לילי."
אז אמו של יעקב חזרה הביתה. "עכשיו"
חשבה "לפחות יעקב זה יספק את יעקב."
"כן" אמר יעקב כשסיפרה לו מה אמר לה אדון
ראש העיר "זה אמנם דבר קשה, אבל אם
מישהו כבר עשה דבר כזה, גם אני אוכל."
הוא שם את רובהו על כתפו ויצא לעולם,
ללמוד להיות צייד מוכשר, כפי שדורש אדון
ראש העיר.
הוא הלך והלך, עד שפגש פעם איש זר, גבוה
ולבוש כולו אדום.
"לאן אתה הולך, יעקב?" שאל אותו הזר,
נוקב בשמו הנכון, כאילו כבר חודשים אכלו
דייסה מקערה אחת.
"אני הולך" אמר יעקב "ללמוד להיות צייד
מוכשר, כך שאוכל להוריד שערות שפמה של
ארנבת בורחת, בלי לפגוע באפה."
"קשה ללמוד דבר כזה" אמר הזר הגבוה.

להסכים. ואז לקח את רובהו של יעקב ונשף לתוך הקנה. "עכשיו" אמר "אתה צייד מוכשר, כזה כפי שרצית."

"על זה אני צריך להיווכח" אמר יעקב. אזי יעקב והאדום הלכו וחיפשו, עד שהבחילו ארנבת שהתחילה לברוח. "ירה!" קרא האדום, ויעקב ירה. קליפ! שערות שפם הארנבת הועפו, כאילו חתוכים במספריים של גלב.

"כן, טוב!" אמר יעקב "עכשיו אני צייד מוכשר."

ואז הזר נתן ליעקב משרוקית עצם קטנה, ואמר לו לשרוק בה כל פעם שיזדקק לו. אחר כך יעקב חתם על הניר והזר הלך לדרכו, ויעקב חזר הביתה.

אחרי שיעקב ניער קש מבגדיו וצחצח היטב את נעליו, הלך ישר לביתו של אדון ראש העיר.

"מה שלומך, יעקב?" שאל אדון ראש העיר. "טוב מאוד" אמר יעקב.

"ועכשיו אתה צייד מוכשר?" שאל אדון ראש

את המראה הזה, תוכלו להיות בטוחים. "אינני רוצה הרבה" אמר האיש הגבוה "רק תחתום לי על הדף הזה. זה הכל." אבל מה היה כתוב שם, רצה יעקב לדעת עוד לפני שנגע בדף הניר. לא היה שם כלום רק זה: כשהאיש באדום יבוא ליעקב אחרי עשר שנים, יעקב מבטיח ללכת איתו לכל מקום אליו הזר הגבוה יוביל אותו.

יעקב הסס ושקל וגירד באדון ראשו, כי לא היה בטוח. "בכל אופן" אמר "אחתום על הניר הזה בתנאי אחד."

פניו של האדום החמיצו כאילו שתה בירה מקולקלת, כי הוא לא אהב את צליל המילה "תנאי". "טוב" אמר בסוף "ומה הוא התנאי?"

"רק זה" אמר יעקב "שתשרת אותי במשך אותן עשר השנים, ואם אחרי הזמן הזה אשאל אותך שאלה, ולא תהיה לך עליה תשובה, אני אהיה שוב אדם חופשי." אא, אם זה הכל, על זה הזר היה מוכן

שהצליח להתפטר ממנו סופית.
אבל כשיעקב חזר הביתה הלך לערמת העץ
שבחצר ונתן שריקה או שתיים במשרוקית
שקיבל מהזר האדום. ומיד זה הופיע לפניו,
כאילו יצא מדלתות של שומקום.
"מה רצונך, יעקב?" שאל.
"אני רוצה מחרשה שיכולה לעבוד מעצמה
ולחרוש שלושה תלמים בבת אחת."
"זה תקבל" אמר האדום. הוא הכניס יד לכיסו

העיר.
כן, עכשיו יעקב היה צייד מוכשר.
טוב, אבל אדון ראש בעיר צריך הוכחה לכך.
האם יעקב יוכל להוריד נוצה אחת מזנבה של
היונה המתעופפת שם מעל העצים?
הו, אין דבר קל מזה. יעקב הגביה את רובהו.
בנג! ירה הרובה ונוצה מזנבה של היונה נפלה
לארץ. אדון ראש העיר הופתע מאוד, כי
מעולם עוד לא ראה ירי כזה.
"ועכשיו אוכל להתחתן עם לילי?" שאל יעקב.
אדון ראש העיר הסס וגמגם וגירד בראשו.
לא, יעקב לא יכול להתחתן עם לילי כי אדון
ראש העיר תמיד אמר ונשבע שהאיש
שיתחתן עם לילי יביא לו מחרשה שיכולה
לחרוש בעצמה, ותחרוש שלשה תלמים בבת
אחת. אם יעקב יביא מחרשה כזו, הוא יוכל
להתחתן עם לילי.
זה מה שאמר אדון ראש העיר. יעקב לא ידע,
אולי יוכל להשיג מחרשה כזו, ואולי לאו. אבל
אם קיימת מחרשה כזו הוא יוכל להשיג
אותה. לכן הלך הביתה ואדון ראש העיר חשב

והוציא משם מחרשה קטנה יפהפה. הוא העמיד אותה על הארץ והיא גדלה וגדלה, כפי שניתן ראות בתמונה. "תחרוש" אמר והלך מאין שבא.

אזי יעקב שם את ידיו על המחרשה ווופס.. היא התחילה לנוע כמו סוס אציל, ויעקב אחריה. הם יצאו מחצר המשק, והמשיכו בדרך עד שהגיעו לביתו של אדון ראש העיר. אחרי ביתו של זה הם חרשו שלושה תלמים ישרים, פולטים אדים בשמש. כשאדון ראש העיר ראה זאת הוא פתח רחב את עיניו, כי עוד לא ראה דבר כזה מעולם.

"ועכשיו" אמר יעקב "אוכל לשאת את בתך לאישה?"
ושוב אדון ראש העיר הסס והתפתל וגירד באדון ראשו. לא, יעקב לא יכול עדיין לקבל את לילי כי אדון ראש העיר אמר תמיד שמי שיתחתן עם לילי צריך להראות לו ארנק שבו יהיו תמיד שתי אגורות, והוא לא יתרוקן, כמה שרק לא יוציאו ממנו.
יעקב לא ידע. אולי יתכן דבר כזה ואולי לא. אבל אם יכול להיות, הוא ישיג אותו על בטוח. הוא חזר הביתה ואדון ראש העיר היה בטוח כי עכשיו התפטר ממנו סופית.
אבל יעקב ניגש לערמת עצים שבחצר, שרק במשרוקית עצם שלו והאדום הופיע מיד.
"מה תרצה עכשיו?" שאל.
"אני רוצה" אמר יעקב "לקבל ארנק שיהיו בו שתי אגורות תמיד, גם כאשר אוציא ממנו את הכל."
"זה תקבל" אמר האדום והכניס את ידו לכיס. משם הוא שלף ארנק משי יפהפה, עם שתי אגורות בתוכו, ואחר כך נעלם כפי שבא.

אחרי שהאדום הלך, יעקב התחיל להוציא מהארנק האגורות, ואגורות ועוד אגורות, עד שמילא את כובעו.

וי, הייתי גם אני רוצה ארנק כזה! יעקב הלך מיד לביתו של אדון ראש העיר מלא גאווה, כי היה לו עכשיו ארנק כזה בכיס. אדון ראש העיר חשב שזה באמת ארנק יפה, אבל האם יוכל למלא את התנאי? ואז יעקב התחיל להוציא אגורות מהארנק, יותר ויותר אגורות, עד שמילא את כל הסירים וכל הקערות שבביתו של אדון ראש העיר. ועכשיו יוכל לשאת לילי?

כן, יוכל! כך אמר אדון ראש העיר, כי מי זה שלא ירצה בחתן שבארנקו נמצאות שתי אגורות תמיד, גם שיוציא ממנו את הכל. וכך יעקב התחתן עם לילי, ועסוק היה כל הזמן במחרשה ובארנק שלו, תהיו בטוחים! עבר זמן וגם עברו עשר השנים שאחריהם האדום אמור היה לקחת את יעקב. ויעקב שידע זאת היה עצוב מאוד.

בסוף לילי שאלה אותו "יעקב, מדוע פניך

נפולים כל כך?"
"אך, זה כלום" ענה יעקב.
אבל הדברים לא סיפקו את לילי שהבינה שיש בכל זאת משהו בגו. לכן היא שאלה, ושאלה, ונדנדה ונדנדה, עד שיעקב סיפר לה שלמחרת יבוא האדום לקחת אותו, אלא אם הוא יצליח לשאול אותו שאלה, שעליו לא תהיה לאיש האדום כל תשובה.

"מה? זה הכל?" אמרה לילי "אז לנקניק הזה לא יהיה מילוי, כי אני אעזור לך בבעיה הזו בקלות." ואז סיפרה ליעקב את התוכנית שלה, ושעליו לעשות כך וכך, ושהיא תעשה כך וכך ושביניהם הם יערימו על האדום. ולמחרת הלכה לילי למזווה ומרחה את עצמה כולה בדבש. ואז היא קרעה כסת שבמיטה וגלגלה את עצמה בנוצות.

בקרוב הגיע האדום. רפ! טפ! טפ! הוא דפק בדלת.

"האם אתה מוכן לבוא איתי, יעקב?" שאל.

כן, יעקב היה מוכן ללכת, ורק ביקש עוד טובה אחת קודם.

בשום אופן לא יכול היה להגיד מה זה.
"לא חשוב" אמר "ירה על זה ונגמור, כי
צריכים ללכת."
"כן, טוב! אבל מה זה?"

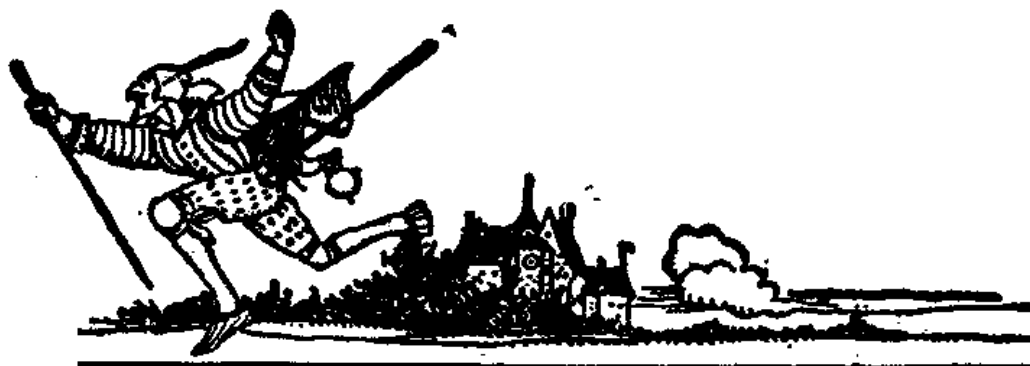
האדום שוב הסתכל והסתכל, אך כמה שיותר
הסתכל כך ידע פחות. "זה יכול להיות משהו
וזוה יכול להיות משהו אחר" אמר "רק תירה

"מה הטובה שתרצה?" שאל האדום.
"רק זה" אמר יעקב "אני רוצה לירות עוד פעם
מהרובה הישן שלי, לפני שאלך איתך."
או, אם זה הכל, שיעשה זאת. אין בעיה.
אז יעקב לקח את הרובה, והלך ביחד עם
האדום. הם הלכו זה ליד זה כמו אחים.
פתאום ראו זרזיר. "ירה בו" אמר האדום.
"לא, לא" ענה יעקב "הוא קטן מדי."
הם המשיכו וראו עורב. "אז ירה עליו" אמר
האדום.

"לא, לא" אמר יעקב "הוא שחור מדי."
וכך הם הלכו עד שהגיעו לשדה חרוש ושם
ראו משהו שנראה כמו ציפור גדולה. זו
הייתה לילי, שהנוצות נדבקו לכל גופה, כך
שנראתה כמו ציפור גדולה.
"ירה על זה! ירה על זה!" קרא האדום כשהוא
מוחה כף.

"כן" אמר יעקב "אירה על זה" והרים את
הרובה. אבל מיד הוריד אותו.
"בעצם מה זה?" אמר.
האדום מצמץ בעיניו, והביט והביט עוד, אך

יעקב ולילי חזרו שמחים הביתה, מרוצים זה
מזו וכל אחד מעצמו.

ומוסר השכל מהסיפור הוא שרבים הגברים,
מלבד יעקב בהום, ימצאו את עצמם בצרה,
אם אשתם לא תוציא אותם ממנה.

ונגמור, כי מחכים לנו בבית."

"כן ידידי" אמר יעקב "הכל טוב, רק תגיד לי

מה זה?"

"לכל הרוחות" קרא האדום "אינני יודע מה

זה!"

"אז לך לך לבדך!" אמר יעקב "כי אם אינך

יכול לענות לשאלתי, גמרנו את ההסכם

שבננו."

וכך האדום היה צריך לעזוב את יעקב, והוא

ברח דרך הגבעות ועמקים, נוהם כמו פר

מרוב כעס.